

216

UCHWAŁA Nr 141 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 kwietnia 1957 r.

w sprawie zmiany uchwały z dnia 14 lipca 1953 r. ustalającej wysokość kar umownych przy przewozie przesyłek towarowych kolejami.

Na podstawie art. 109 ust. 3 i art. 110 dekretu z dnia 24 grudnia 1952 r. o przewozie przesyłek i osób kolejami (Dz. U. z 1953 r. Nr 4, poz. 7) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W § 2 uchwały nr 549 Rady Ministrów z dnia 14 lipca 1953 r. ustalającej wysokość kar umownych przy przewozie przesyłek towarowych kolejami (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-72, poz. 864 i z 1955 r. Nr 123, poz. 1602) dodaje się ust. 24 w brzmieniu:

„24. Przy przesyłkach tranzytowych nadawanych i odbieranych na stacjach portowych obniża się o 50% kary umowne za przetrzymanie wagonu i za odwołanie przez nadawcę zamówionego wagonu, pobierane na podstawie postanowień zawartych w ust. 6 i 9”.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 maja 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

217

UCHWAŁA Nr 145 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 kwietnia 1957 r.

w sprawie pomocy dla repatriantów.

W celu stworzenia należytych warunków dla osiedlenia i zatrudnienia repatriantów w kraju — Rada Ministrów postanawia, co następuje:

§ 1. 1. Prezydya wojewódzkich (równorzędnych) rad narodowych zapewnią dostarczenie w 1957 r. dla repatriantów 10.500 izb mieszkalnych w miastach zarówno z budownictwa osiedlowego (nowego), jak i z kapitalnych remontów. Rozdzielnik terenowy oraz terminy oddania do użytku izb mieszkalnych z budownictwa osiedlowego (nowego) ustala Rada Ministrów. Rozdzielnik terenowy izb mieszkalnych z kapitalnych remontów oraz rozdzielnik kredytów na kapitalne remonty ustali Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Repatriacji. Prezydya wojewódzkich rad narodowych w terminie do dnia 15 maja 1957 r. sporządzą dla poszczególnych miejscowości rozdzielniki izb mieszkalnych z budownictwa osiedlowego (nowego) i z kapitalnych remontów.

2. Minister Gospodarki Komunalnej zapewni jak najszybsze oddanie do użytku izb mieszkalnych, których nie wykonano do dnia 31 grudnia 1956 r., a które w myśl rozdzelnika na 1956 r. przypadają z remontów dla repatriantów.

3. Zobowiązuje się prezydya rad narodowych do przydzielania repatriantom mieszkań pozostawianych przez osoby wyjeżdżające na stały pobyt za granicę, a podlegających publicznej gospodarce lokalami. Dysponowanie na inne cele powstałym w ten sposób zasobem mieszkań wymaga zgody Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji.

4. Prezydya wojewódzkich (równorzędnych) rad narodowych mogą za zgodą Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji przeznaczyć dla repatriantów izby mieszkalne z budownictwa rozproszonego lub z kapitalnych remontów zamiast izb z budownictwa osiedlowego.

5. Przydziału mieszkań dla repatriantów — w ramach istniejących możliwości i obowiązujących norm — dokonują w poszczególnych miejscowościach prezydya rad narodowych.

6. Repatriantom zatrudnionym w górnictwie węglowym mieszkania zapewnia Minister Górnictwa i Energetyki.

§ 2. 1. Minister Pracy i Opieki Społecznej zorganizuje zatrudnienie repatriantów przy zastosowaniu zasad określających zatrudnienie jedynych żywicieli rodzin.

2. Zakłady pracy — w granicach wolnych miejsc — powinny zatrudniać repatriantów kierowanych przez prezydya właściwych rad narodowych, oferując pracę odpowiadającą kwalifikacjom posiadanym przez repatrianta albo możliwym dlań do nabycia przez przeszkolenie.

3. Repatriantom zapewnia się:

a) zachowanie ciągłości pracy wymaganej prawem do nabycia lub zachowania uprawnień do urlopu, jeżeli repatriant był pracownikiem bezpośrednio przed powrotem do kraju i podejmie pracę w ciągu 3 miesięcy od dnia powrotu, a nawet — z powodów przez siebie nie zawinionych — później; ciągłość pracy zachowuje się niezależnie od przyczyn rozwiązania stosunku pracy za granicą, a także w przypadkach zwolnienia się na własną prośbę;

b) prawo do zasiłków rodzinnych bez trzymiesięcznego okresu wyczekiwania;

c) zaliczenie czasu pracy za granicą na poczet czasu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do uzyskania określonego stanowiska lub uposażenia, jeżeli praca wykonywana za granicą była tego samego rodzaju, co i praca wykonywana po powrocie;

d) zaopatrzenie emerytalne przewidziane dla pracowników, z tym że okresy zatrudnienia za granicą i okresy zawodowej służby wojskowej za granicą w polskich formacjach wojskowych i armiach sojuszniczych uważa się za okresy zatrudnienia w Polsce;

e) zaopatrzenie inwalidzkie przewidziane dla inwalidów wojennych i wojskowych, jeżeli repatriant stał się inwalidą w czasie służby wojskowej w formacjach wojskowych określonych pod lit. d).